

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Polkomtel sp. z o.o.

Tuženik: Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej

uz sudjelovanje: Orange Polska S.A., anciennement Telekomunikacja Polska S.A.

Izreka

1. Članak 28. Direktive 2002/22/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 7. ožujka 2002. o univerzalnoj usluzi i pravima korisnika u vezi s elektroničkim komunikacijskim mrežama i uslugama (Direktiva o univerzalnoj usluzi) treba tumačiti na način da država članica može predvidjeti da operator javnih elektroničkih komunikacijskih mreža mora osigurati pristup nezemljopisnim brojevima svim krajnjim korisnicima njegove mreže u toj državi, a ne samo krajnjim korisnicima drugih država članica.
2. Članak 5. stavak 1. i članak 8. stavak 3. Direktive 2002/19/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 7. ožujka 2002. o pristupu i međusobnom povezivanju elektroničkih komunikacijskih mreža i pripadajuće opreme (Direktiva o pristupu), u vezi s člankom 28. Direktive 2002/22, treba tumačiti na način da je dopušteno državnom regulatornom tijelu da, u okviru rješavanja spora između operatora, naloži obvezu da se krajnjim korisnicima osigura pristup uslugama koje se pružaju uz uporabu nezemljopisnih brojeva u mreži jednog drugog operatora te da, na temelju članka 13. Direktive o 2002/19, odredi načine utvrđivanja cijena između navedenih operatora za taj pristup, poput onog o kojemu se raspravlja u glavnom postupku, pod uvjetom da su obveze objektivne, transparentne, proporcionalne i nediskriminirajuće, utemeljene na naravi prepoznatog problema i opravdane s obzirom na ciljeve iz članka 8. Direktive 2002/21/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 7. ožujka 2002. o zajedničkom regulatornom okviru za elektroničke komunikacijske mreže i usluge (Okvirna direktiva) te, ako je to slučaj, da su poštovani postupci predviđeni člancima 6. i 7. potonje direktive, što je na nacionalnom sudu da provjeri.

⁽¹⁾ SL C 431, 1. 12. 2014.

Presuda Suda (veliko vijeće) od 19. travnja 2016. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Højesteret – Danska) – Dansk Industri (DI), djelujući za Ajos A/S protiv nasljednikâ Karsten Eigil Rasmussen

(Predmet C-441/14) ⁽¹⁾

(Zahtjev za prethodnu odluku — Socijalna politika — Povelja Europske unije o temeljnim pravima — Direktiva 2000/78/EZ — Načelo nediskriminacije na temelju dobi — Nacionalni propis protivan direktivi — Mogućnost pojedinca da se poziva na odgovornost države zbog povrede prava Unije — Spor između pojedinaca — Vaganje različitih prava i načela — Načela pravne sigurnosti i zaštite legitimnih očekivanja — Uloga nacionalnog suda)

(2016/C 211/13)

Jezik postupka: danski

Sud koji je uputio zahtjev

Højesteret

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Dansk Industri (DI), djelujući za Ajos A/S

Tuženik: nasljednici Karstena Eigila Rasmussena

Izreka

1. Opće načelo nediskriminacije na temelju dobi, kako ga konkretizira Direktiva Vijeća 2000/78/EZ od 27. studenoga 2000. o uspostavi općeg okvira za jednako postupanje pri zapošljavanju i obavljanju zanimanja, treba tumačiti na način da mu se protivi, i u sporu između pojedinaca, nacionalni propis poput onog u pitanju u glavnom postupku, prema kojem zaposlenik nije ovlašten na otpremninu ako je ovlašten na starosnu mirovinu koju mu njegov poslodavac plaća na temelju mirovinskog sustava kojemu je taj zaposlenik pristupio prije nego što je navršio 50 godina, neovisno o tome hoće li odlučiti ostati na tržištu rada ili otići u mirovinu.
2. Pravo Unije treba tumačiti na način da je na nacionalnom sudu koji odlučuje u sporu između pojedinaca koji ulazi u područje primjene Direktive 2000/78, kada primjenjuje odredbe svojeg nacionalnog prava, da ih tumači na način da se one mogu primijeniti u skladu s tom direktivom ili, ako takvo usklađeno tumačenje nije moguće, da, ako je potrebno, ne primijeni nijednu odredbu tog nacionalnog prava koja je protivna općem načelu nediskriminacije na temelju dobi. Ni načelo pravne sigurnosti ni načelo zaštite legitimnih očekivanja ni mogućnost pojedinca koji smatra da je oštećen primjenom nacionalne odredbe protivne pravu Unije da se pozove na odgovornost dotične države članice zbog povrede prava Unije ne mogu dovesti u pitanje tu obvezu.

(¹) SL C 421, 24. 11. 2014.

Presuda Suda (deseto vijeće) od 7. travnja 2016. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Hoge Raad der Nederlanden – Nizozemska) – Johannes Evert Antonius Massar protiv DAS Nederlandse Rechtsbijstand Verzekeringsmaatschappij NV

(Predmet C-460/14) (¹)

(Zahtjev za prethodnu odluku — Osiguranje troškova pravne zaštite — Direktiva 87/344/EEZ — Članak 4. stavak 1. — Slobodan izbor odvjetnika od strane ugovaratelja osiguranja — Sudski ili upravni postupak — Pojam — Odobrenje javnog tijela poslodavcu da raskine ugovor o radu)

(2016/C 211/14)

Jezik postupka: nizozemski

Sud koji je uputio zahtjev

Hoge Raad der Nederlanden

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Johannes Evert Antonius Massar

Tuženik: DAS Nederlandse Rechtsbijstand Verzekeringsmaatschappij NV

Izreka

Članak 4. stavak 1. točku (a) Direktive Vijeća 87/344/EEZ od 22. lipnja 1987. o usklađivanju zakona i drugih propisa o osiguranju troškova pravne zaštite valja tumačiti na način da pojam „[upravni] postupak” iz te odredbe obuhvaća postupak na kraju kojeg javno tijelo ovlašćuje poslodavca da otpusti radnika, osiguranika ugovora o osiguranju troškova pravne zaštite.

(¹) SL C 448, 15. 12. 2014.